

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 maja 2015 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu Wydział IV Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Małgorzata Szyszko

Sędziowie SSO Dorota Nowińska

SSR del. do SO Magdalena Sroka-Barwińska (spr.)

Protokolant Artur Łukiańczyk

przy udziale Elżbiety Okińczyc Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 20 maja 2015 r.

sprawy **K. Ż.**

oskarżonego o przestępstwo z art. 178a § 1 i 4 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia

z dnia 23 stycznia 2015 roku sygn. akt V K 1291/14

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a) **orzeczony wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym obniża do lat 7 (siedmiu);**

b) **uchyla orzeczenie o przepadku, zawarte w punkcie IV części dyspozytywnej tego wyroku;**

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od Skarbu Państwa (Kasa Sądu Rejonowego dla Wrocławia - Śródmieścia) na rzecz adwokata P. B. kwotę 516,60 złotych (pięciuset szesnastu i ⁶⁰ / 100 , w tym VAT) tytułem nieopłaconej obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

IV. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 23 stycznia 2015 roku, sygn. akt V K 1291/14 Sąd Rejonowy dla Wrocławia Śródmieścia V Wydział Karny uznał oskarżonego K. Ż. za winnego tego, że w dniu 5 września 2014 r. we W. znajdując się w stanie nietrzeźwości – 1,48 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, kierował samochodem marki O. (...) o nr rej. (...) w ruchu lądowym, przy czym opisanego czynu dopuścił się będąc uprzednio skazany za przestępstwo określone w art. 178 a par. 1 kk prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia Śródmieścia z dnia 4.12.2012 r. o sygn. akt V K 1537/12, tj. o czyn z art. 178 a par. 4 kk i za to na podstawie 178a par.4 kk wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 42 par. 2 kk i orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 10 lat, zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary okres zatrzymania w sprawie, orzekł

przepadek na rzecz Skarbu Państwa samochodu marki O. (...) o nr rej. (...) i jednocześnie na podstawie art. 624 § 1 kpk zwolnił oskarżonego od kosztów sądowych, w tym od opłaty.

Wyrok powyższy zaskarżył w całości obrońca z urzędu oskarżonego zarzucając temu wyrokowi rażąco niewspółmierność orzeczonej kary, a to przez wymierzenie oskarżonemu kary bezwzględnej pozbawienia wolności, podczas gdy w ocenie oskarżonego zachodzi szczególnie uzasadniony przypadek z art. 69 par. 4 k.k. uzasadniający warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej kary na okres próby lat 5, nadto rażąco niewspółmierność środków karnych a to przez orzeczenie wobec oskarżonego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres lat 10, podczas gdy w ocenie oskarżonego całokształt okoliczności sprawy wskazywał na zasadność orzeczenie ww. środka na okres lat 5 oraz orzeczenie wobec oskarżonego środka karnego w postaci przepadku na rzecz Skarbu Państwa samochodu osobowego marki O. (...), stanowiącego własność oskarżonego, podczas gdy w ocenie oskarżonego w świetle okoliczności sprawy orzeczenie to należy uznać za niecelowe.

Obrońca oskarżonego wniósł tym samym o zmianę zaskarżonego wyroku w pkt. I, III i IV i wymierzenie oskarżonemu kary 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby lat 5, orzeczenie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów na lat 5 oraz nieorzeczenie o przepadku przedmiotu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego zasługiwała na uwzględnienie w części.

Niemniej jednak, co do zasady w ocenie Sądu Odwoławczego, Sąd Rejonowy przeprowadził postępowanie dowodowe w sposób prawidłowy i rzetelny nie naruszając zasad określonych w art. 7 kpk. W oparciu o tak zgromadzony materiał dowodowy tenże Sąd wydał prawidłowy wyrok skazujący oskarżonego na karę bez warunkowego zawieszenia jej wykonania na okres 1 roku.

Oskarżony nie kwestionował swojego sprawstwa i winy w zakresie mu przedstawionym. Natomiast nie zgodził się z wysokością kary oraz orzeczonymi środkami karnymi.

W zakresie pierwszego zarzutu apelacji, a odnoszącego się do zmiany wyroku poprzez warunkowe zawieszenie oskarżonemu wykonania wymierzonej przez Sąd Rejonowy kary, Sąd Okręgowy nie zgodził się ze stanowiskiem obrońcy, jakoby zaszyły szczególne i uzasadnione okoliczności z art. 69 par. 4 k.k. skutkujące warunkowym zawieszeniem teź kary oskarżonemu. Sąd Odwoławczy nie podzielił poglądu skarżącego co do niewspółmierności orzeczenia o karze w zakresie wyroku Sądu Rejonowego i orzeczenia kary bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Kara tak orzeczona w ocenie Sądu Odwoławczego nie jest rażąco surowa i niewspółmierna. Przy wymiarze teź kary Sąd Rejonowy miał na uwadze przesłanki z art. 69 k.k., z którego treści wynika, że Sąd karę może warunkowo zawiesić tylko w uzasadnionych wypadkach. Oskarżony feralnego dnia poruszał się po raz kolejny pod znacznym tym razem wpływem alkoholu. Jechał głównymi ulicami miasta W., co zostało szczegółowo opisane przez Sąd Rejonowy. Przez przypadek został zatrzymany przez policjanta P. C., który jechał do pracy. Na skutek jazdy oskarżonego musiał on podjąć manewry obronne, unikając tym samym kolizji z pojazdem oskarżonego, który nie był w stanie utrzymać prostolinijnego toru jazdy i zjechał na jego pas jezdni. Kierowany przez niego pojazd nie posiadał OC oraz ważnych badań technicznych, zaś oskarżony nie posiadał uprawnień do prowadzenia pojazdów mechanicznych.

Oskarżony był uprzednio karany za czyny podobne, wiedział jakie konsekwencje pociąga za sobą jazda w stanie nietrzeźwym. Oskarżony w pełni zignorował wcześniejsze ostrzeżenie w postaci wyroków skazujących, nie wyciągnął żadnych wniosków z uprzednich skazań i swoim zachowaniem potwierdził, iż z wyroków Sądu niewiele sobie robi. Zatem nie zaszyły żadne pozytywne oddziaływania w tym zakresie co do jego osoby. Sam fakt przyznania się oskarżonego do popełnienia czynu nie może prowadzić do ulgowego potraktowania i uznania tego za szczególnie uzasadniony wypadek. Orzeczony obok teź kary środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów jest dalszym rodzajem oddziaływania na niego i nie może umniejszyć z tego tylko powodu wymiaru samej kary. Oskarżony podał, że zamierza podjąć leczenie odwykowe od alkoholu. Niemniej jednak do chwili obecnej takiego leczenia nie podjął, co wskazuje, że jego deklaracja nie jest przekonująca. Wymiar kary w ocenie obrońcy miałby wpłynąć również na prace

dorywcze podejmowane przez oskarżonego. Z pewnością taka sytuacja będzie miała miejsce w przypadku wykonania kary, lecz jest to typowa i adekwatna konsekwencja wykonywania kary wobec sprawcy przestępstwa. Oskarżony nie ma nikogo na utrzymaniu, zatem nie narazi nikogo na pogorszenie sytuacji majątkowej, prócz samego siebie.

Dlatego też w jego przypadku nie można mówić o dobrodziejstwie warunkowego zawieszenia kary, bowiem żaden uzasadniony wypadek w stosunku do niego nie zachodzi. Zarówno wiek sprawcy jak i jego aktualny stan zdrowia, sytuacja rodzinna nie może skutkować zawieszeniem warunkowym orzeczonej wobec niego kary. Te okoliczności istnieją bowiem niezmiennie od chwili, gdy oskarżony dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu. Kara za popełniony czyn ma oddziaływać nie tylko prewencyjnie na sprawcę, ale i ogólnie na społeczeństwo, w tym również środowisko, w którym zamieszkuje oskarżony. Warunkowe zawieszenie wykonania kary w przypadku trzykrotnej jazdy w stanie nietrzeźwym byłoby karą negatywnie oddziaływująca na społeczeństwo i sprzeczną nadto z zasadami prewencji ogólnej.

Również orzeczony środek karny ma na celu zapobiegawcze oddziaływanie na oskarżonego poprzez odebranie mu uprawnień do poruszania się pojazdami mechanicznymi i wyeliminowanie go z ruchu jako kierującego. Sąd Rejonowy uzasadnił w tym zakresie swoje stanowisko. Jednakże w zakresie tego środka Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że wymierzony mu środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 10 lat jest jednak zbyt surowy, gdy zważy się na fakt, że poprzednio orzeczone wobec niego środki karne będą ulegały zsumowaniu, zatem realny wymiar środka karnego wykonywanego przez oskarżonego będzie wynosił 10 lat (1 rok i 3 lata orzeczonego zakazu z poprzednich wyroków). Natomiast orzeczenie środka w wymiarze wskazanym w apelacji, tj. 5 lat w ocenie Sądu Okręgowego nie byłoby wystarczające. Wobec powyższego Sąd Okręgowy dokonał zmiany wyroku w tej części orzekając wobec K. Ż. zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na lat 7 dzieląc, co do zasady powody orzeczenia tego środka w górnych granicach ustawowego zagrożenia, a wskazane w uzasadnieniu Sądu Rejonowego.

Sąd Okręgowy podzielił natomiast zarzut apelacji, co do nieorzekania o przepadku przedmiotu w postaci pojazdu, co znalazło odzwierciedlenie w pkt. I b) wyroku poprzez uchylenie orzeczenia o przepadku, a zwartego w pkt. IV części dyspozytywnej wyroku Sądu Rejonowego, jednakże nie z powodów niecelowości orzeczenia tego przepadku, lecz z braku podstaw prawnych do jego orzeczenia.

Sąd Rejonowy wskazał wprawdzie, że znane jest mu stanowisko, iż orzeczenia przepadku pojazdu, co do nie orzeka się w przypadku czynu z art. 178 a par. 1 k.k. Orzekając ów środek tenże Sąd wziął pod uwagę jednak szczególnie okoliczność zachodząca w niniejszej sprawie, a mianowicie fakt trzykrotnego prowadzenia przez oskarżonego pojazdu, stanowiącego jego własność, który lekceważąco zachowywał się wobec prawa jak i innych osób. Chodziło o odebranie mu fizycznej możliwości prowadzenia pojazdu, czego nie dało się inaczej zrobić, niż pozbywając go tego pojazdu.

Jednakże w świetle orzecznictwa Sądu Najwyższego takiego przepadku co do czynu z art. 178 a par. 4 k.k. orzec nie można. W tej części Sąd w pełni podzielił wywody apelacji. Powołując się na uchwałę składu 7 sędziów SN z dnia 30.10.2008 r. sygn. akt I KZP 20/08 nie ma możliwości orzeczenia przepadku pojazdu mechanicznego przy skazaniu sprawcy za przestępstwo z art. 178 a par. 1 k.k. na podstawie art. 44 par. 1 k.k. i art. 44 par. 2 k.k. Konkludując w świetle obecnie obowiązujących przepisów ustawy karnej – dotyczących orzeczenia przepadku jako środka karnego z art. 44 k.k. – brak jest podstawy prawnej umożliwiającej orzeczenie przepadku pojazdu mechanicznego w razie skazania sprawcy za występki określony w art. 178 a par. 1 k.k.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy dokonał zmiany niniejszego wyroku w sposób wskazany wyżej, w pozostałej części utrzymując zaskarżony wyrok w mocy.

W oparciu o przepisy art. 29 ust. 1 ustawy Prawo o adwokaturze oraz rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie i ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu zasądził na rzecz obrońcy z urzędu adw. P. B. kwotę 516,60 zł brutto tytułem nieopłaconej obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

Jednocześnie Sąd II instancji zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów procesu za postępowanie odwoławcze, mając na uwadze jego aktualną sytuację materialną.